

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615201954
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8615201954.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandriková v spore žalobcu: Záhradné centrum, s.r.o., so sídlom Račianska 88 B, 831 02 Bratislava, IČO: 47 215 127, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Veronikou Slašťanovou, PhD., so sídlom Zelená 2, 811 01 Bratislava - Staré mesto proti žalovanému C. L. K., P., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. X, XXX XX P., právne zastúpenému advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, so sídlom Štúrova 20, 042 83 Košice, o zaplatenie 6.615,22 eura s prísl. o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 5C/76/2015-311 zo dňa 23.06.2020 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Žalobcovi sa vo vzťahu k žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6 615,22 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2 440,37 eura od 6.3.2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4 174,85 eura od 6.3.2015 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobcovi priznáva náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.“

1.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou doručenu tamojšiemu súdu domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 6.615,22 eura s prísl.. Ďalej uviedol, že postupca na základe ústnej kúpnej zmluvy dodal žalovanému ako fyzickej osobe tovar, ktorý ho prevzal. Žalovaný osobne prišiel do sídla postupcu, kde vytvoril objednávku na tovar, ktorý je konkrétne uvedený vo faktúrach a zároveň uviedol aj osoby, ktoré budú preberať tovar a ktorých mená a podpisy sú uvedené na niektorých dodacích listoch. Vodiči postupcu dovezli tovar na miesto určenia. Poznamenal, že dodacie listy predložil žalovaný, teda musel mať o nich vedomosť. Zároveň pri objednávke žalovaný uviedol, že pôjde o hotovostnú platbu. Vzhľadom na to, že tovar v hotovosti neuhradil, boli mu vystavené faktúry zo strany postupcu. Tieto skutočnosti potvrdili svedkovia I. M., R. Y., C.. L. U. a C.. R. U. X., ktorí podrobne popísali, ako došlo k objednávke tovaru žalovaným a k jeho prevzatiu. Postupca v priebehu konania postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému žalobcovi zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18.07.2016.

1.2. Poukázal na skutočnosť, že uznesením tamojšieho súdu č.k. 5C/76/2015-182 zo dňa 24.08.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.09.2016, pripustil, aby z konania vystúpil postupca a na jeho miesto vstúpil žalobca. Žalobca teda dodal žalovanému tovar, ktorý ho prevzal.

1.3. Mal za to, že žalovaný nepreukázal, že by za tovar, ktorý prevzal, zaplatil kúpnu cenu v sume 6.615,22 eura, a preto pokiaľ sa týka istiny, ako aj príslušenstva pohľadávky žalobe vyhovel.

1.4. Poznamenal, že ak by odberateľom tovaru mala byť spoločnosť Atlantic Slovakia, spol. s r.o., tak by podľa výpisu z Obchodného registra k svojmu podpisu v pozícii konateľa mal žalovaný pripojiť aj obchodné meno spoločnosti.

1.5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že bez ohľadu na skutočnosť, že žalovaný si je vedomý záväznosti právneho názoru odvolacieho súdu pre súd prvej inštancie, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie na námietky žalovaného, týkajúce sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, reagovať v odôvodnení svojho rozhodnutia.

2.1. Ďalej uviedol, že pohľadávka je charakterizovaná dvoma prvkami, a to jej právnym dôvodom, ako aj výškou. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok medzi spoločnosťou DOM-BYT- ZÁHRADA, s. r. o. a spoločnosťou Záhradné centrum, s.r.o., zo dňa 18.07.2016, terajšiemu žalobcovi boli postúpené pohľadávky „z titulu neuhradenia faktúry s variabilným číslom XXXXXXXX, XXXXXXXX v celkovej výške 6.615,22 €“. Zmluvu o postúpení pohľadávok medzi sebou uzatvárali dve obchodné spoločnosti, a preto nie je možné, ani spravodlivé, aby nedostatok náležitostí právneho úkonu bol zo strany súdu konvalidovaný takým výkladom na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, ktorý bez akýchkoľvek pochybností poškodzuje žalovaného.

2.2. Namietal, že v konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorého by vyplynulo, že „vodiči postupcu“ dovezli tovar na miesto určenia. Súd žiadny takýto dôkaz nevykonal. Na takéto tvrdenie žalobca žiaden dôkaz neoznačil, resp. na vykonaní takéhoto dokazovania netrval. Pokiaľ súd prvej inštancie tvrdil, že tieto skutočnosti potvrdili svedkovia I. M., R. Y., C.. L. U. a C.. R. U. X., ktorí mali hodnoverným spôsobom opísať, ako došlo k objednávke tovaru žalovaným a k jeho prevzatiu, tento skutkový záver súdu nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. R. jeden z týchto svedkov tovar nepreberal a jediný svedok, ktorý vypovedá o preberaní tovaru pánom K. a pánom P. je svedok R. Y.. Je však potrebné poukázať na to, že svedok M. tvrdil v konaní, že tovar mal byť dodávaný žalovaným splnomocneným osobám tak, že im bol dovážaný vozidlom spoločnosti DOM-BYT-ZÁHRADA, s.r.o. Svedok Y. na tom istom pojednávaní vypovedal, že žalovaný mal prísť do predajne s dvoma osobami, pánom K. a pánom P., pričom pán K. prichádzal do predajne a vyberal pre žalovaného tovar, ktorý si následne aj odniesol, pričom mu bol zakaždým vyhotovený dodací list. Považoval za potrebné uviesť, že obidvaja uvedení svedkovia boli zamestnancami spoločnosti DOM-BYT- ZÁHRADA, s.r.o., v ktorých pracovnej náplni bol predaj tovaru a ich snaha vo svojej výpovedi potvrdiť opodstatnenosť nároku voči žalovanému je pochopiteľná.

2.3. Mal za to, že je zřejmý rozpor vo výpovediach týchto osôb, kedy mal podľa svedka M., ktorý „presne popísal“ dodávanie tovaru, byť tovar dovážaný žalovanému na bližšie neidentifikované miesto autami predávajúceho, kde ho mali preberať opäť bližšie neidentifikované osoby, zatiaľ čo svedok Y. výslovne uviedol, že po tovar chodil len pán K. a raz aj pán P., a len týchto dvoch ľudí mal žalovaný splnomocniť na preberanie tovaru. Na dodacích listoch, ktorými žalobca preukazuje dodanie tovaru, sú rôzne mená, líšiac sa od mien P. a K., pričom podpisy na týchto dodacích listoch sú neidentifikovateľné a nie je z nich možné zistiť, či sú skutočne podpismi tam uvedených osôb. F. Y. výslovne uviedol, že k preberaniu tovaru pánom K. malo dôjsť v roku 2014 30- až 40- krát, a to v období od leta do jesene 2014, pričom dodacie listy, na ktorých je uvedený K., sú všetky datované februárom 2015. Bol toho názoru, že pokiaľ ide o výpovede svedkov, C.. L. U. a C.. R. U. X., nič v ich výpovediach nevypovedá o tom, ako malo dôjsť k údajnej objednávke tovaru žalovaným a jeho údajnému prevzatiu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol správne a plne v súlade so zákonom a v súlade so zaužívanou súdnou praxou všeobecných súdov

3.1. Poukázal na to, že v konaní vo veci samej ide už o druhý rozsudok súdu prvej inštancie, resp. niekoľkoročné konanie v právne aj skutkovo triviálnej veci. Žalovaný si objednal a prevzal tovar, za ktorý nezaplatil. Poukázal na skutočnosť, že tovar, ktorý bol žalovaným, jeho synom, alebo inou vopred označenou osobou prevzatý potvrdením dodacích listov zo dňa 03.04.2014, 06.05.2014, 20.05.2014, 20.05.2014, 29.05.2014, 16.06.2014, 26.06.2014 a 14.11.2014, v celkovej hodnote 436,67 eura, čo žalovaný aj v priebehu konania potvrdil a uznal, bol označený úplne rovnakým spôsobom, ako ten dodaný tovar, ktorého existenciu žalovaný popiera. Samotný postup objednávania, dodania tovaru, označenia osôb na prevzatie a rovnako určenie spôsobu platby bol aj vo všetkých ďalších prípadoch identický.

3.2. Mal za to, že záver súdu o tom, že bolo preukázané, že pôvodný žalobca na základe ústnej kúpnej zmluvy „dodal žalovanému ako fyzickej osobe tovar, ktorý žalovaný prevzal“, je správny a to aj na tom základe, ako je uvedené v tomto vyjadrení vyššie, a síce, že aj tie dodávky tovaru, ktoré žalovaný uznal boli označené rovnakým spôsobom ako tie, ktoré žalovaný popiera.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP.

7. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Predmetom konania je zaplatenie pohľadávky, ktorej vznik žalobca odvodzuje z ústnych objednávok tovaru medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, na základe ktorých právny predchodca žalobcu žalovanému dodal tovar a cenu za dodaný tovar vyúčtoval žalovanému faktúrami č. XXXXXXXX (X.XXX,XX eura), č. XXXXXXXX (4.174,85 eura). Obe faktúry boli vystavené na meno žalovaného ako fyzickú osobu. Žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu súdu prvej inštancie č.k. 5C/76/2015-16 zo dňa 03.11.2015 predložil aj dodacie listy, ktorých obsah podrobne opísal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

9. Prioritnou odvolacou námietkou žalovaného bolo tvrdenie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácii žalobcu. K tomu odvolací súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie č. k. 6Co/39/2018-263 zo dňa 28.02.2019 v predmetnej veci a tam vyslovený názor, že césia (postúpenie) nie je neplatné, a preto je daná aktívna legitímácia žalobcu, od ktorého nemá dôvod sa odkloniť. Zároveň k odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa podrobne nezaoberal v napadnutom rozhodnutí jeho námietkami ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu.

10. V prvom rade považoval odvolací súd za nevyhnutné zdôrazniť, že odvolací prieskum bol na základe zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní striktno vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku.

11. Vo vzťahu ku komplexu odvolacích námietok žalovaného odvolací súd uvádza, že súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je v Civilnom sporovom poriadku vybudovaný na princípe kontradiktórnosti konania, dispozičnom princípe, zásade formálnej pravdy ako aj koncentračnej zásade.

12. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa v Civilnom sporovom poriadku presúva na procesné strany. Obzvlášť dispozičný princíp, princíp kontradiktórnosti konania a zásada formálnej pravdy majú v sporových konaniach podľa Civilného sporového poriadku obrovský význam najmä vo vzájomnej kombinácii, pretože práve ich dôsledným uplatňovaním možno dosiahnuť stav, v ktorom zodpovednosť za výsledok sporu leží najmä na stranách sporu.

13. Princíp kontradiktórnosti a zásada formálnej pravdy (resp. zásada prejednávania), obsiahnuté v článkoch 8 a 9 základných princípov Civilného sporového poriadku, spočívajú v tom, že každá zo strán sporu je povinná niesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom tých skutkových okolností, ktorých existencia predurčuje jej výhru v súdnom spore; súd bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno nenesie a pri rozhodovaní vychádza len z toho, čo tvrdili a preukázali strany sporu.

14. Ďalšími namietanými skutočnosťami žalovaného bolo tvrdenie, že v konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že „vodiči postupcu“ dovezli tovar na miesto určenia.

15. Odvolací súd v danom prípade poukazuje na to, že pokiaľ sa žalovaný chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia, a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti strán hmotnoprávneho vzťahu.

16. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

17. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí.

18. Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech žalovaného nemá automaticky za následok, že je nesprávne. K námietkam žalovaného, uvedeným v odvolaní, odvolací súd dodáva, že žalovaný okrem popierania tvrdení žalobcu v priebehu konania nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, pričom samotné odlišné tvrdenie na preukázanie opaku nestačí.

19. Súdne konanie je pojmovo späté s dokazovaním minulých udalostí a dejov. Dokazovať pritom zároveň „znamená presvedčať a dokázať znamená presvedčiť“. Dokazovanie má okrem noetickej podstaty pre právne rozhodovanie aj funkciu ďalšiu, funkciu presvedčania: „V pragmatickom pohľade nejde o to, aby argumenty boli objektívne platné, ale hlavne o to, aby účastníci rozhovoru nadobudli presvedčenie o váhe argumentov.“

Dokazovanie má teda viacero stránok. Má svoju stránku noetickú a stránku argumentačnú (a s ňou úzko späté stránky eristickú i rétorickú).

Z pohľadu noetického je základnou otázkou vzťahu dokazovania a pravdivosti poznateľnosť (miera poznateľnosti) minulých dejov a udalostí, inými slovami: otázka, či vôbec sme alebo nie sme schopní tieto deje a udalosti spoznávať v tej ich úplnosti, ktorá by oprávňovala pravdivostné hodnotenie výsledkov tohto poznania.

Hoci sú v uvedenej právnej vete atribúty hodnotenia dôkazov vymenované vedľa seba, v skutočnosti svojím zmyslom smerujú k jedinému cieľu. Týmto cieľom je overenie pravdivosti určitej tézy. Vierohodnosť (napr. svedka, listiny) je faktorom zvyšujúcim mieru pravdepodobnosti overovanej tézy induktívnym úsudkom (ak ide o vierohodnú osobu, možno predpokladať, že aj jej svedectvo v danej veci je pravdivé, rovnako ako keď ide o verejnú listinu, spojenú nielen s verejnou autoritou, ale aj s určitou mierou overovania osvedčovaných skutočností, možno obdobne predpokladať, že jej obsah je pravdivý). Závažnosť potom znamená objasnenie skutočnosti, či dôkaz bezprostredne vypovedá o dokazovanej téze alebo či z neho možno na túto tézu iba sprostredkovane usudzovať (z tohto pohľadu triedime dôkazy na priame a nepriame, pričom priamym priradujeme vyšší vypovedajúci potenciál pravdivosti). Zákonnosť vykonania dôkazov má byť garantom pravdivosti dokazovanej tézy. Povedané inými slovami, férovým spôsobom vedené dôkazné konanie (v trestnom práve spojené s aplikáciou najmä zásad rovnosti zbraní, prezumpcie neviny, práva na obhajobu, in dubio pro reo) sleduje jednak nachádzanie pravdy v konflikte proti sebe stojacich strán, jednak snahu o minimalizáciu chýb dokazovania, justičných omylov a tým aj minimalizáciu prijímania nespravodlivých rozhodnutí (prof. JUDr. Pavel Holländer, DrSc Dokazovanie, prednáška, 13.12.2016).

20. Obchodní zvyklosti lze vyložit jako ustálenou obchodní praxi (pravidla), která je dodržována účastníky obchodních vztahů a může mít různý dosah. Některá pravidla jsou uplatňována všeobecně v obchodě, jiná jen v některém obchodním odvětví. Další zvyklosti se mohou vztahovat jen k určitému druhu obchodů či k určitému druhu zboží (díla) nebo mohou být omezeny jen na určitou územní oblast. I když obchodní zvyklosti regulují chování subjektů práva, neuplatňují svoji regulativní schopnost samy, ale na základě příslušných ustanovení právních předpisů. Nejsou samy o sobě právní normou ani pramenem práva a právního významu nabývají jen na základě a v rámci právní normy obsažené v právním předpisu (srov. například Pelikánová, I.: Komentář k § 264 zák. č. 513/1991 Sb., dále Marek, K., Pokorná, J.: Obchodní zvyklosti - důležitý prvek regulace právních vztahů. Právní rádce, ročník 1999, číslo 2, strana 8).

21. Z výsledkov vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný „čulo“ 8-9 rokov obchodoval, teda nakupoval tovar u žalobcu (jeho predchodcu). Za tovar platil v hotovosti do pokladne a na základe dôvery sa aj žalobca spoliehal a to zo záruky danej žalovaným, že za tovar žalovaný zaplatí keď prídu peniaze z eurofondov (pozri č.l. 192, č.l. 193-194, č.l. 206-208 a bod 13-15 rozsudku).

22. Odvolací súd je toho názoru, že v priebehu konania bolo hodnoverným spôsobom preukázané (listinnými dôkazmi a výpoveďami svedkov), že došlo k objednávke tovaru žalovaným, k jeho dodaniu právnym predchodcom žalobcu a k jeho prevzatiu žalovaným. Žalovaný však nepreukázal, že by za tovar, ktorý prevzal, zaplatil kúpnu cenu v sume 6.615,22 eura, a preto postupoval súd prvej inštancie správne, ak žalobe žalobcu vyhovel.

23. Za stavu, ak žalovaný neunesol dôkazné bremeno, nemôže legitímne očakávať úspech v konaní.

24. Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je, vyhovie žalobe.

25. Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

26. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel; jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné.

27. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Pre neunesenie dôkazného bremena odvolací súd rozhodol postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP so stotožnením sa s dôvodmi prvoinštančného rozsudku a rozsudok ako vecne správny potvrdil.

28. Správne výroky vo veci samej zodpovedajú aj správne výroky o trovách konania.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).